

oznanilo

Ne upaj ničesar
 od človeka,
 ki dela
 le za svoje življenje,
 ne pa za svojo večnost.
 (Antoine
 de Saint-Exupery)

33. nedelja med letom

leto XI / 2010-20
 15. november 2020

DODATEN TRUD ŠTEJE Mt 25,14–30
 Večkrat se sliši očitek, da se kristjani gremo z Bogom neko trgovino: jaz dam tebi molitev, mašo, romanje, žrtvice – ti mi daš srečo, zdravje, uspeh pri izpitu ... Nedvomno je ta očitek včasih upravičen, saj se do Boga pogosto tako obnašamo. Vendar pa ne drži načelno, saj Kristus ni nikoli učil, da bo Bog Oče stregel našim muham. Marsikaj, kar bi od Boga radi dosegli, je za nas kot Božje otroke prej škodljivo kot koristno, zato je razumljivo, da nam Bog tega ne more dati.

V določenem pomenu pa je življenje z Bogom vendarle neke vrste trgovina, kakor nam govori

Jezus v zgodbi današnjega evangelija. Trgovini se pravi življenje, trgovsko blago pa so darovi, ki smo jih prejeli od Boga, od katerega prihaja vsak dober dar. Ti darovi so številni in se nam vsak dan množijo: življenje samo, ki smo ga prejeli po posredovanju staršev, vzgoja, ki so nam jo nudili starši, učitelji, duhovnik in drugi vzgojitelji, dar družins-

kega okolja, značaj, nadarjenost – lahko bi naštevali v nedogled. **To so darovi, ki se z našim sodelovanjem lahko množijo, po naši nemarnosti pa lahko tudi izgubljajo vrednost. Z darovi je treba »trgovati«.** Če tega ne delamo, bo tudi nas zadel očitek, ki ga je bil deležen tretji služabnik – lastnik enega talenta. Namesto da bi se ravnal po zgledu svojih sodelavcev, je prejeti zaklad zakopal. Misлил je, kako zvit in pameten je: »Zdaj sem brez skrbi, nič ne morem izgubiti!« Pa je izgubil vse! Tretjemu služabniku smo kristjani podobni, če se v svojem verskem življenju oklepamo samo obredov, starih navad in izročil, tistega, kar je bilo »v naših mladih letih«, ne prizadevamo pa si, da bi evangeljsko oznanilo tako zaživeli, da bi postalo kvas našega življenja v današnjem svetu in razmerah. **Svet se spreminja z neverjetno naglico. Vrta se tako, da se vedno bolj oddaljuje od Boga. Zaradi tega se oddaljuje tudi od človeka, saj je njegovo dostojanstvo utemeljeno na resnici, da je sleherni od nas Božji otrok.**

Bolečina je kot velik zaklad: pokažeš jo samo najbolj zaupnim.
(malezijski pregovor)

Tisti čas je Jezus povedal svojim učencem tole priliko: »Neki človek se je odpravljal na potovanje in je sklical svoje služabnike ter jim izročil svoje premoženje. Enemu je dal pet talentov, drugemu dva in tretjemu enega, vsakemu po njegovi zmožnosti, in odpotoval. Ta, ki je prejel pet talentov, je šel takoj z njimi trgovati in je pridobil pet drugih. Prav tako je tisti, ki je prejel dva, pridobil dva druga. Oni pa, ki je prejel enega, je šel, skopal jamo in skrll denar svojega gospodarja. (Mt 25,14–18)

Prilika o talentih, ki jo prinaša današnji evangelij, nam govori o pričakovanju Kristusovega drugega prihoda. Talenti so darovi, ki so nam dani, da z njimi gradimo zgradbo našega življenja in tako služimo Gospodu. Bog nam je dal talente za rast in zorenje: za vero, ki navdušuje; za upanje, ki poživljanja; za ljubezen, ki razsvetljuje. Poklicani smo, da ustvarjalno in v vsej enkratnosti zaživimo polno življenje pred Bogom. Prosimo Gospoda, naj nam v vsakdanjem življenju pomaga, da bomo v iskreni molitvi skupaj z njim odkrivali svoje talente in jih uporabljali tako, kot on želi. Naj nas razsvetljuje, kje in kako naj mu služimo ter tako prispevamo po svojih močeh, da bo svet lepši.

Vrlo ženo, kdo jo najde! Njena vrednost je daleč nad biseri. Srce njenega moža zaupa vanjo, povračila ne pogreša. Izkazuje mu dobroto in ne hudega vse dni svojega življenja. Skrbi za volno in lan in dela s pridnimi rokami. Svoje roke izteguje k preslici, njene dlani prijemajo vreteno. Svojo dlan odpira potrebnemu, svojo roko podaja ubogemu. *prim. Prg 31*

Sveto pismo z velikim občudovanjem govori o močni ženski, ki namenja izredno bogastvo svojih značilno ženskih sposobnosti v dobro družine in skupnosti. Le kdo ne občuduje takih žensk? Težko si zamišljamo, kako bi potekalo življenje večine družin, če ne bi bilo žensk, ki znajo najti čas in energijo za vse: za delo zunaj doma, za dom, otroke in moža, za šolo svojih otrok, za župnijo. In so vedno pripravljene podariti nasmeh. In vedno pripravljene ostati v senci ter prepustiti moškim zadovoljstvo, da so prepričani in da razlagajo: »Zasluga je samo moja. Če ne bi jaz vlekel voza naprej ... In to naj vam bo jasno, v moji hiši hlače nosim jaz!« **Mnogo prej kakor modri Kitajec, je Sveto pismo oznanjalo, da je moški drevo, ženska pa korenine. Drevo je veliko, če so korenine močne.**

**Tudi jaz vam pravim:
Prosrite in vam bo dano!
Iščite in boste našli!
Trkajte in se vam bo odprlo!
Kajti vsak, kdor prosi, prejme;
in kdor išče najde;
in kdor trka, se mu bo odprlo.
Ali je med vami oče,
ki bo dal svojemu sinu kačo,
če ga bo prosil ribo? (Lk 11,9-11)**

Veselite se v upanju, potrpite v stiski, vztrajajte v molitvi, bodite soudeleženi v potrebah svetih, gojite gostoljubje. (Rim 12,12)

Zmeraj se zahvaljujemo Bogu za vas vse, ko se vas spominjamo v svojih molitvah. (1 Tes 1,2)

Nič ne skrbite, ampak ob vsaki priložnosti izražajte svoje želje Bogu z molitvijo in prošnjo, z zahvaljevanjem. (Flp 4, 6)

Neprenehoma molite. V vsem se zahvaljujte. (1 Tes 5,17-18)

‘AMEN’ JE POTRDITEV

Molitveni obrazec Vere se konča s hebrejsko besedo Amen. **Na koncu Razodetja, zadnje knjige Svetega pisma, beremo: »Amen, pridi Gospod Jezus!«** Beseda Amen je tudi na koncu očenaša in vseh drugih molitev. Kaj ta beseda pomeni?

Hebrejska beseda amen v osnovni obliki pomeni ‘biti trden’, smiselno prevedena pa “nedvomno, resnično, tako je”. Starozavezni pisatelji jo uporabljajo, da slovesno izrazijo soglasje z govorom (“Tako govori Gospod”). Že v stari zavezi so amen uporabljali tudi liturgično, kot odgovor na hvalnice Bogu. Jezus je pogosto uporabljal izraz amen, včasih v podvojeni obliki (“Resnično, resnično, povem vam”). Cerkev v svojem bogoslužju uporablja amen nepreveden in končuje molitve, hvalnice, psalme, blagoslove, zakramentalne obrazce. **Amen na koncu veroizpovedi je potrditev njene prve besede ‘Verujem’ in pomeni našo zaupno in popolno pritrditev vsemu, kar smo izpovedali, da verujemo. Amen na koncu očenaša pomeni “tako naj se zgodi” in z njim ‘podpišemo’, kar smo v molitvi izgovorili.** Najslovesnejši je amen na koncu sklepnega slavonspeva, s katerim se zaključí evharistična molitev pri maši: »Po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu, tebi, vsemogočnemu Bogu Očetu, v občestvu Svetega Duha vsa čast in slava na vse veke vekov.« Starokrščanski pisatelji poročajo, da so verniki vzkliknili Amen tako glasno, “kot da bi zagrmelo”.

**Naučiti se moram,
da bom drugim v pomoč,
saj najlažje premagamo trpljenje,
če pozabimo nase
in pomagamo drugim.**
(Romano Guardini)

Slovenski

pastoralni center / SPC

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0664 122 86 11** (*Matija*)

Skype: **tratnjek.matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**

Ste se danes že nasmejali?

»Natakar, poglejte, kaj sem našel v mineštri: vžigalnik!«

»O, hvala gospod. Vidim, da so še pošteni ljudje na svetu!«

Po številnih vrčkih piva se začneta Franci in Milan prepirati.

»Milan,« zakriči Franci: »tebi pa ne manjka veliko do popolnega bedaka.«

Milan: »Vem, le miza naju loči ...«